

La pintura de Mercè Rodoreda

Mercè Ibarz

Als anys 50, després de dues guerres, Mercè Rodoreda enceta a París una faceta nova: la pintura. Fa aiguades, aquarel·les i collages. Se'n conserven prop d'una vuitantena, que podem datar entre 1949 i 1954. És un moment de crisi material i espiritual i, en conseqüència, creativa: no pot escriure novel·la, que per a ella i la seva generació és el gènere més necessari en la literatura catalana moderna. Ha escrit contes, poesia i teatre a Llemotges i Bordeus, però la novel·la no li surt. La seva obra plàstica s'empara en les obres del moment de Miró, Klee, De Sucre, Michaux, Picasso, Kandinsky. I sobretot en l'*art brut* i en l'art dels infants. Serà una dedicació que li obrirà finalment les portes de la novel·la, a Ginebra, on emergiran les veus rodoredianes de postguerra, tan diferents a les veus i el to de les novel·les de joventut, i que finalment enllacen amb la novel·la que va escriure i publicar durant la guerra, *Aloma*. Després de la pintura neixen els personatges i les veus literàries majors del seu llegat –Natàlia-Colometa, el jardiner, els narradors de *La mort i la primavera* i de les *Flors*– que poden ser sentides a la llum de l'*art brut*, l'art creat per persones alienes al món artístic, pel que tenen de criatures fora del cànon de la història.

De les cartes de Mercè Rodoreda, estiu de 1953:

“Ahir, diumenge, al matí vaig fer un cinquè quadre. Ja tinc estil i un món (...) L'exposició serà d'aquí a un parell de mesos a Mirador (...) El [quadre] que vaig fer ahir són dues figuretes, una de gran i un altra de més petita, posades de costat. Són gris fosc i la cara, i un sòcol que els fa de peus, els vaig retallar d'una pàgina d'*Elle* on hi havia, engrandida, la moneda amb el retrat de la reina Elisabet.”

“A la nit vaig fer un quadre. Vaig trobar una altra figureta, que exploto. Els quadres que faig des de divendres, ja pertanyen a una altra època.”

“Els dos quadres que vaig fer un era *Les penjades* i l'altre *Les venedores de prunes*. Mai no m'havia divertit tant com retallant i enganxant.”

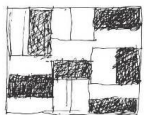
“Vaig anar directament a la botiga de les pintures (...) I em van dir que en aquell moment acabava de marxar un compatriota meu. Qui? –Picasso –Ah.”

“Els tinc tots dos damunt de la cuina i tot escrivint-te, de tant en tant, me'ls miro. Els he firmat i tot. I encara els repetiré amb d'altres colors (...) Un té el fons gris i l'altre el té vermell. Hi he fet aquelles figures sense braços, i només de mirar-les et ve com una mena d'alegria de boig.”

Foto: ESTER ROIG

Mercè Ibarz és escriptora i periodista cultural. Ha dedicat dos llibres-retrat i nombrosos articles d'investigació i divulgació a la literatura i la vida de Mercè Rodoreda, així com una exposició de l'obra plàstica, *L'altra Rodoreda*, que es va veure a la Pedrera el 2008, en ocasió del seu centenari. L'acostament a l'autora de *La plaça del Diamant* i *La mort i la primavera* ha nodrit la seva pròpia obra literària i assagística, i li ha permès sobretot considerar i aprofundir les fèrtils relacions entre literatura i arts visuals, de què l'obra de Rodoreda és exemple. L'últim llibre seu que en parla és *L'amic de la Finca Roja* (2017).

SANTACÈLIA
DE MONTSERRAT
INSTITUT ART I
ESPIRITUALITAT
SEAN SCULLY

FUNDACIÓ ABADIA DE MONTSERRAT, 2025

Institut Art i Espiritualitat
Sean Scully

CONFERÈNCIA

Rodoreda i la pintura (quan el món s'ha ensorrat)

Mercè Ibarz

Fundació Mercè Rodoreda

28 de juny de 2019, 16h · Santa Cecília de Montserrat

RODORODA